

- „Ezt mondja...”: mind a 7 üzenet így kezdődik: Jézus Krisztus kijelenti, hogy Ő szól.
- Mindig mást mond el magáról – egy-egy különös üzenet az adott gyülekezetnek arról, hogy ki Jézus.
- Ő az Ámen: „Istennek minden ígérete Őbenne lett igenné és ámenné” (2Kor 1,20). A próféták Isten ígéreteit írták le, ennek alapján várták a Messiást, és amikor Ő eljött, meghalt és feltámadt, mennybe ment, elküldte a Szentlelket, akkor „állt össze a kép”, és hirdették, hogy minden ígértet Ő róla szólt. – Ő a „hű és igaz bizonyosság” Isten irgalmáról, arról, hogy Ő ilyen áron is kész megmenteni a bűnöst. Ugyanilyen igaz bizonyosság az is, amit Ő, Jézus mond „a gyülekezeteknek” – nekünk. – „Az Isten teremtésének kezdete”: Ő az „elsőszülött minden teremtmény közül” (Kol 1,15), de Ő „az ember” is, aki olyan, amilyennek Isten teremtette: jó, és egyben az, aki ezt a „jónak teremtést”, az újjáteremtést véghez viszi.
- A laodiceai gyülekezetnek ezt a „bemutakozást” kell meghallania. Amikor a keresztyének úgy gondolják, hogy biztonságban vannak önmagukban, nincs szükségük semmire, akkor Krisztus arra emlékezteti őket, hogy nem magától van életük, nem tudnak biztonságot teremteni maguknak. Függetlenséget sem, mert nem erre teremtettek. Szükségük van az ígéretekre – azokra, amelyek beteljesedtek, és azokra is, amelyek még nem – azok is Krisztusban fognak beteljesedni. Szükségük van a mennyei kincsekre, amelyeket Jézus Krisztussal járva, engedelmisséggel, követéssel lehet megszerezni.
- Mondani kell nekik, mert úgy gondolják, megelégedhetnek a saját gazdagságukkal. Ez bármi, amiről úgy gondoljuk, hogy Krisztustól függetlenül „van nekünk”. Lehet anyagi jólét (5Móz 8,17). Lehet önigazság, pl. egy-egy közösség, felekezet, vagy a világgal megállapodott „világegyház” azt gondolja, hogy az ő teológiája „a tökéletes”. Isten Igéje tökéletes, abból kell tökéletesednünk és gazdagodnunk.
- A laodiceai gyülekezet földi és nem mennyei kincseket gyűjtött. Mi mit gyűjtünk? A jólét és a világ igekezete („élj kényelmesen, nem kell folyton feláldoznod magad”) bárkit bármikor képes elcsábítani.
- „Tanácsolom neked...” – nem azt, hogy dobd ki, amid van, hanem: „végy tőlem...” olyan kincseket, amelyeknek akkor fogod meglátni az értékét, ha elfogadod, és akkor fogod meglátni azoknak az értéktelenségét, amiket eddig gyűjtöttél – meglátod, hogy azok birtokában is szegény voltál. – Értéktelen tárgyakat néha azért becsülnék sokra, mert X. Y-től kapták. A „mennyei kincs” értéke abban van, hogy Jézustól vettem.
- Mit kínál most? „Tűzben próbált aranyat, hogy gazdaggá légy”: 1Pt 1,7: „a ti próbált hitetek”. Van hitük/hitünk, de próbákon kell átmennie, amiket Jézus ad. Ezáltal erősödik, „gazdag” leszek vele – vagy inkább Istent látom még gazdagabbnak? – „Fehér ruhákat”: Jel 19,8: „a szentek igaz cselekedetei”. Ezeket is Ő adja (előre elkészíti, „hogy azokban járjunk”). Ez menyegzői ruha, de nem a vendégeké, hanem a menyasszonyé. Enélkül mezítelen (a magunknak csinált „jó cselekedetek” nem igazi ruhák, ld. fügefalevél). – Szemgyógyító írt, hogy lássunk: Jézust, aki vezet; azt, hogy hol tartunk, mit kell letennünk, felvennünk; azt, hogy „több van velünk, mint velük” (2Kir 6,16; 1Jn 4,4).

- „Akiket én szeretek” – Jézus nem mond le a „nyomorult” gyülekezetéről, amely maga tehet róla, hogy nyomorult. Meg akarja menteni és rajta keresztül meg akarja dicsőíteni (az Atyát). Az Ő parancsa, hogy „igyekezz és térj meg”, mert ezzel akarja megdicsőíteni Istent. – Az egész gyülekezetnek (minden hívőnek, és a névleges keresztyéneknek) szól, de csak azzal lesz közösségben, „aki meghallja, és megnyitja az ajtót”. Nem épülhet arra a „hitem”, hogy hívő közösség tagja vagyok. Saját felelősségem, hogy meghallom-e (meg akarom-e hallani), amikor „megfedd és megfenyít”.
- „Aki győz”: aki nem magára épít („gazdag vagyok”), hanem Krisztusra. A királyi szék, amiben ülni fogunk, az Övé – ez adja meg az értékét, dicsőségét.

Jel. 21,7 A ki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.